

Et smadret klaver imponerede

Et knust klaver og et orkester, der stemmer, er kunst i ny musik.

Komponist Simon Steen-Andersens "Piano Concerto" viste, at selv et smadret klaver har sin egen musikalitet. Foto: Lars Svankjær

DR SYMFONIORKESTRET SYDDANSK UNIVERSITETS SYMFONIORKESTER

RACHEL EINARSSON

SYMFONIKONCERT

Aarhus Unge Tonekunstneres 50-års jubilæumskoncert

Baldur Brönnimann, dirigent

Nicolas Hodges, pianist

Aarhus Symfoniorkester

Musikhuset Aarhus

Hippe caps og Converse-fodtøj er ikke typisk dresscode blandt publikum ved klassiske

koncerter i Danmark. Men det var det fredag aften i Aarhus, og det tyder på, at ny symfonisk musik også har fat i de unge. Det forstår man.

Takket være foreningen Aarhus Unge Tonekunstnere, der i år kan fejre 50-års fødselsdag, er der i Danmark en stærk platform for ny musik. Det fik fem unge og nutidige komponister lov at markere i fredagens symfonikoncert fyldt med overraskelser, humor og lækre detaljer.

Helt oplagt var der først uropførelsen af Lasse D. Hansens ”Stemning, Applaus”. Her lød det, som om orkestret var ved at stemme, indtil det gik op for én, at koncerten allerede var i gang. På fantastisk vis gik der et ekko af de typiske stemmeklange rundt i instrumentgrupperne, og til slut inkluderede Brönnimann publikums applaus på magisk vis.

I Mathias Monrad Møllers ”Speech” måtte musikerne selv bestemme, om de overhovedet ville spille. Den lidt syrede idé om at læse en tale op, mens musikerne drikker kaffe, spiller, tager selfies eller tjekker smartphonen var sjov, men ikke særlig musikalsk givende.

Derimod viste det sig i Simon Steen-Andersens ”Piano Concerto”, at selv et

smadret klaver har sin egen musikalitet. Via

videoptagelser blev lyden af et knust klaver vævet ind i selve koncerten med Nicolas Hodges ved et uskadet klaver; et møde mellem det perfekte og faldne klaver, som med hidsige kaos-akkorder generelt var gruopvækkende, idérigt og velfungerende.

Fra islandske Anna S. Thorvaldsdóttir var der lækre tågede akkorder i ”Aeriality”. Fornemmelsen af en skibsmotors summen vekslede senere til mere velkendte symfoniske akkorder, og de afsluttende flageolettoner ledte tankerne over på de islandske landskabers uendelighed og fred.

Med ”Sidste symfoni” af Rasmus Zwicki medvirkede publikum på både godt og ondt: En samtale mellem en kvinde og en mand, som blev sendt over en højttaler, blev lidt anstrengende i længden, men rent musikalsk lykkedes Zwicki bl.a. med at blande skæve og forvredne harmonier med helt klassiske tonebilleder.

Samlet var indtrykket, at disse nye komponister ikke bare vil gøre oprør mod den velkendte, symfoniske harmoni, men via begavet fantasi og leg bane nye og

”

Via videoptagelser blev lyden af et knust klaver vævet ind i selve koncerten med Nicolas Hodges ved et uskadet klaver; et møde mellem det perfekte og faldne klaver, som med hidsige kaos-akkorder generelt var gruopvækkende, idérigt og velfungerende.

meningsgivende veje for symfonisk musik. Legen med de konventionelle rammer for en symfonisk koncert er også meget forfriskende. Mere af det!